

NORSK ODD-FELLOW BLAD

Nr. 2 — 3. Aarg.

Utgitt av Den norske Storloge (I.O.O.F.)

1ste februar 1925.

Utgis med et 8-sidig nummer den første i hver maaned. Abonnementprisen er kr. 5,00 pr. aar. Annonceprisen er for en rute kr. 10,00 pr. gang og kr. 100,00 pr. aar. — Saavel annonser som artikler og notiser maa indsendes inden den 20de i hver maaned.

Forsikring—Broderhjælp.

Siden min artikel i forrige nummer om dette emne, har jeg noksaa spændt ventet paa, at der skulde ydes fra anden kant bidrag til diskussion i bladet av denne vigtige sak. Men hittil har jeg ventet forgjæves. Derimot har jeg fra forskjellige kanter faat forespørslser, om det da virkelig forholder sig saa, at vore loger og rebekkaloger har *forpligtelse* til ved enhver godstaaende broders eller søsters død at yde et begravelsesbidrag, svarende til hvad vedkommende i sin tid har indbetalt for indvielse og gradpasseringer. Herom kan følgende siges:

I den grundlov for underordnede loger, som vedtoges allerede i 1898, det aar, da logen „Noreg“ i Stavanger blev indstiftet, heter det i § 80: „Naar et godstaaende medlem av 3. grad dør, skal der som begravelseshjælp av logen gis et beløp av samme størrelse som det, logen tar for indvielse og grader uten tillæg for alder, hvilket beløp straks av o. m. forandriges utbetalt til den avdødes enke eller livsarvinger. — Dør et godstaaende medlem, som endnu ikke har faat 3. grad, utbetales der i begravelseshjælp et beløp av samme størrelse, som logen tar for indvielse uten tillæg for alder“.

Og med utgangspunkt i denne bestemmelse, som vistnok i det væsentlige skriver sig fra den endnu ældre grundlov, git i 1892 og revidert 1894—98, er loge nr. 1, Norvegia, dannet i 1908, likesom denne regel, at et medlem ved sin død kan gjøre regning paa utbetaling av et til hans indvielses- og gradbidrag svarende begravelsesbidrag, saafremt ikke hans bo eller efterladte gir avkald paa det, har været nævnt i hvert eneste av de foredrag, hvormed jeg har indledet arbeidet paa at skape nye loger eller rebekkaloger. Kun forut for dannelsen av logerne 2 og 10 i Kristiania (Oslo) og loge nr. 9 (Ekkestubben i Stavanger), hvilke loger blev dannet gjennom spaltning av ældre loger, har saadant foredrag ikke været holdt; men disse tre loger har, saavidt skjønnes, paa forhaand kjendt denne almindelige regel og gaat ut fra den.

I Danmark indtokes i landets lovgivning bestemmelser, som vilde kunne medføre, at ordenens understøttelsesvæsen kom ind under statens kontrol, saafremt det i nogen henseende blev ordnet som forsikring. Dette førte til ændringer i den danske ordenslovgivning. Saavidt jeg nu kan se av den danske ordenslovgivning og personlig mindes fra storlogemøterne, var det i 1916, at den Danske storloge fastslog følgende ændrede ordlyd av § 80: „Naar et godstaaende medlem dør, kan der av logen efter stillet forslag utbetales hans enke eller livsarvinger en sum av indtil 150 kroner.

Ordenen har pligt til, hvis der ikke findes slegt av den avdøde broder, da at sørge for, at han passende stedes til hvile“.

Denne ændring tilikemed flere tilsvarende angaaende sykehjælp og anden understøttelse blev i 1916 eller 1917 i særtryk indheftet i det forhaandenværende restoplag av grundlovsutgaven av 1912, der var utkommet i trykken 1913.

Da br. Beyer, vor danske storsire, erfarte, at Norges lovgivning ikke frembød den risiko for en statsindblanding som den danske, og at jeg følte mig litt utryg paa, hvorledes denne ændring vilde bli mottat av de norske ordensmedlemmer, som antokes alle at nære forutsætningen om, at ordenen hadde lovet dem som begravelsesbidrag fuld utbetaling av erlagt indvielses- og gradgebyr, fandt han at vi i Norge, indtil vi antagelig i nær fremtid burde faa vor egen storloge, skulde undlate at befølge de stedfundne ændringer i §§ 77—87, deriblandt nævnte § 80. Derfor vedblev jeg og har jeg, indtil vi paa storlogen i september 1924 fik vor egen norske lovgivning, altid vedblevet at si i mine propagandaforedrag, at logen ved et medlems død tilbakebetaler som begravelsesbidrag vedkommendes indvielses- og gradgebyr.

For rebekkainstitutionen blev av storlogen i 1912 vedtat en grundlov efter et av norske rebekkasøstre under daværende br. exmester Skeels ledelse istandbragt forslag, hvortil jeg paa anmodning hadde gjort det første utkast. Og i denne grundlov indeholdes om begravelseshjælp den eneste bestemmelse, at overmesteren har at paase, at en avdød søster begraves paa en passende maate, en bestemmelse, som for at gi et til mandsløgenes praksis svarende resultat, altid har været anset at medføre en pligt for rebekkalogen til ved et medlems død at stille til disposition for avdødes efterladte kapitalbeløpet av hendes erlagte indvielses- og gradgebyr.

Saaledes er det lykkedes at vedlikeholde en ensartet regel i alle Norges loger og rebekkaloger med hensyn til pligtmæssig ydelse av begravelseshjælp, indtil vi kunde faa vort eget selvstændige lovverk, som helt befrier os for enhver pligtmæssig pengeydelse, som ikke behøves, men til gjengjæld har turdet gjennomføre det med vort broderskaps bærende tanke og dens 1. grad (trin) helt og uavkortet stemmende princip: Hjælp, saavidt muligt, alle søskende, som *trænger* hjælp; men hjælp da, saa det forslaar, og søk at opnaa dette ved at spare pengehjælp der, hvor pengehjælp ikke er nødvendig!

Jeg vil for min del si: Nu kan jeg som Odd-fellow puste frit. Nu er det ikke og kan det aldrig mere bli som en policetegning at indtræde i broderskapet. Nu har jeg ikke laant bort nogen penge for at

faa summen tilbake ved min død; men jeg har stillet mig til tjeneste for det, som er menneskehetens største sak og i lengden dens bærende tanke, og jeg vet mig derigjennem traadt ind i en kjede av brødre og søstre, som med altid varmere hjertelag, med alltid klarere og dypere oppfattet pligtforømmelse (ti jo lenger man staar trofast i Odd-Fellowrækken, desto varmere blir man om hjertet, desto dypere i pligtfølelsen, desto rankere i ryggen), og samtidig med en alltid stigende økonomisk styrke staar bak hver enkelt broder og søster, som kommer i sorg og i uforskyldt nød for sit daglige utkomme. Og det uforsørgede barn blir sørget for, den syke har kjærlige sind og hender om sig, den døde blir begravet i kretsen av sine venner. Det er dette, som i materiel henseende er grundtanken og konsekvensen av ordenens 1. grad. At stille op herimot en slik ting som at tegne en forsikring i enslags begravelseskasse, det er for mig næsten blasfemi. Det ene er et ledd i menneskeslegtens helomvending fra egoisme til kjærlighet, som utvilsomt er betingelse for dens fortsatte tilværelse og utvikling. Det andet er bare en forfinet, en maskert form for selve den egoisme, ordenen bekjemper.

Jeg kan ikke la være endnu engang at henstille til mine søstre og brødre at sende sine loger en frafaldelse av det bundne krav paa begravelsesgodtgjørelse.

S. J.

Tale ved en festloge i Molde 25. januar 1925.

Vi har tillat os idag ogsaa at samle vore damer og nogen enkelte andre til denne festloge.

Av ritualet vil De ha set, at den er anlagt som en aarsfest med tilbakeblik paa vor ordens historie, hvorunder vi et øieblik stanser op ved, hvor ordenen er idag, og hvor vi ser fremover mot de oppgaver, som maa løses, hvis ordenen skal bli, hvad vi haaber.

Det er efter min mening en stor fordel, at vi har lov til at peke paa de idealer som er de bærende i vor orden, trods at vi selvsagt derved utsætter os for det nærliggende spørsmål: Fyllder *du* det maal, som disse idealer kræver, og den indvending: „Odd-Fellowordenen har saavist ikke patent paa disse idealer, en behøver ikke at gaa til Odd Fellows for at finde et ideelt livssyn“

La mig da straks si, at vi ingenlunde føler os som bedre end andre; vi erkjender fuldt ut vor egen ufornuethet, og at andre kan ha de samme idealer.

Men vi vil søke at hjelpe hverandre til at bli bedre mennesker, samtidig fuldt vitende, at vor evne strækker ikke til. Derfor mindes vi ogsaa hver møteaften om, at „uten Guds hjælp er vor arbeide forgjæves“.

Det ritual, som De har været vidne til i aftnen, vil ogsaa gi Dem en anelse om, hvorledes vi i vore ritualer og symboler søker at gjøre vore idealer levende for os.

Og alt dette er vi glad over, at vor orden tillater os at gi en antydning om. Hadde vi *kun* kunnet indbyde vore damer og de andre ærede gjester til en almindelig fest, saa vilde de ha kunnet faa et falskt billede av hvorfor vi uke efter uke forlater vore hjem for at møtes her, selvom det jo paa den anden side

visselig ikke er nødvendig at understreke for vore nærmeste, at naar vi „mandfolk“ — „voksne mandfolk“ saa ofte er sammen og er glad i vor loge, saa er det ikke materielle eller selskapelige glæder som trækker. Dem kan enhver finde efter sin smak andre steder.

Vi undervurderer forøvrig ikke betydningen av det selskapelige samvær i friere former efter selve logemøtet. Men hadde ikke vor loge andet at by os, vilde den ikke kunne holde os saa ofte borte fra vore kjære.

Ogsaa idag byr vi paa et selskapelig samvær, noget mere festlig end vanlig i materiel henseende, og for os langt mere festlig derved at vi kan se saamange kjære gjester her. Men forøvrig i al enkelthet. Maatte da ogsaa I hygge Eder blandt os.

Imidlertid maa jeg faa lov til først, og i tilknytning til logens ritual, at omtale vor ordens bærende og bindende tanke, dens maal og hensigt som jeg ser den.

I ordene: Venskap, kjærlighet og sandhet har den bærende og bindende tanke faat sit korte træffende uttrykk.

De tre kjedeled, som De ser bak overstolen, symboliserer dette, og ordene er vort motto, som stadig kommer igjen i alt hvad vi arbeider med.

Venskabet, hvis særpræg er troskap og tillid.

Kjærligheten, der falder som dugg i sorgens fjed.

Sandheten, som selvfølgelig kun er en og absolut; men som vi mennesker ikke kan fatte uten stykkevis, saa der kan tales om mange sandheter og strides om hvad der er sandhet. Sandheten, som er mere end dette at være ærlig, opriktig og sanddru og som derfor bringer os til fordomsfrihet og fredsælhet.

Disse tre kjedeled løfter straks vor orden op blandt det skjønneste som er tænkt og følt.

Men selvsagt er vi ogsaa straks klar over, at vi — ja at menneskene overhodet — ikke staar paa høide med de idealer, disse tre ord rummer. — La os dog uten at slaa av paa idealerne samtidig slaa fast, at vi kan vise saapas *venskap*, at vi har et venlig smil, ja kanske et ord til dem vi møter paa vor livsvei.

Vi kan ha saapas *kjærlighets* glød i vort indre, at vi glæder os over naturens skjønnhet, over fuglenes flugt, og føler med alt som rører sig paa jorden. En stille bøn eller ialfald et ønske for dem, vi ser har det trangt og trist, — et forsvar for den der baktales. Vi kan ha saa meget av *sandhetserkjendelse*, at vi ser at „alle har sitt, stort eller litt“ at bære paa, at livsglæden *ikke* er bunden til de ytre kaar, hverken rigdom eller magt eller ytre glans, ja ikke engang til sundhet og styrke.

Og vi kan ogsaa ha saapas sandhetserkjendelse, at vi ikke *bare* ser andres ufuldkommenhet, men ogsaa vor egen, ja at vi kan erkjende andres overlegenhet i intelligens og deres dygtighet trods deres ufuldkommenhet.

Men vi maa *hæve* os til dette, og det gir ordenen med sine skjønnere ritualer og samværet i logen os rik anledning og opmuntring til.

Og jeg fører *træning*stanken videre. Alle — voksne og barn — er i vor tid paa det rene med at al sport og legemlig idræt kræver træning — og *ikke* er sat i system.

Ogsaa nødvendigheten av aandelig træning er til en viss grad erkjendt. Men jeg er forvissat om, at alle som ønsker at gaa ind til „livets opstandelse“, maa *træne* sig til at se paa sin næste som sin broder og søster. Uten det vil ingen være eller føle sig hjemme i den „store hvite flok“, hvor vi skal træffe folk av alle slechter og tungemaal, og visselig ogsaa folk av alle samfundsklasser. — Det gaar nok som Newton har

Norske Slitestoffe for Gutter og Piker!

Der er tre egenskaper tøy maa ha for at tilfredsstillte en klok kjøper: Styrke, billighet og pent utseende. Hvis disse ting er tilstede i ønskelig grad tar De tøyen. — Men er dette alt De bør krøve? — Vort maal gjennom 30 aar har vøret at faa Dem til at fordre endnu en egenskap i det tøy De kjøper: "Det skal vøre norsk tøy".

Figgen Co.,

Kirkegt. 32 — Oslo

O. RAKNES

DAME- & HERRESKRÆDDER

LAGER AV STOFFE

CHR. 4. GT. 1 - OSLO

TELEFON 33 820

C. L. Augustson

Speilfabrik

Glassliperi

Glasindustri

Oslo.

Telegramadr.: Glasindustri.

Telefon: 37135 - 37156

OVERRETSSAKFØRER

C. S. HABBERSTAD

TORVET 13

TELEFON 30163 - 11718

C. Andersen & A. Meilstrup

Bygmester- & Entreprenørforretning

Konsulenter

ved kjøp og salg av eiendomme,
skjøn, vørdi og andre takster.

Telefon 33 442 - 10 480.

Privat 40 704.

Gustav Heramb

Malerforretning

Underhaugsveien 2.

- Telefon 19 006 -

Verksted: Parkveien 9.

TORDENSKJOLDSGT. 1 - TELEFON 33603 - KRISTIANIA

ROSENKRANTZGT. 2. KRISTIANIA. TELEFONER. 11989-33214.

KLICHEER TIL ALLE SLAGS
TRYKSAKER

GALASKJORTEN som ikke krøller sig heter

DONHESTER

og faaes kun hos

EDVIN THORSON og EDVIN THORSON A/S
- 18 Storgaten 18 - 20 Karl Johansgate 20
(Egertorvet)

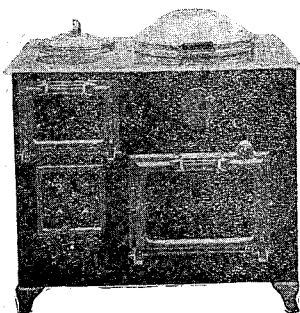
Husmødrenes tilfredshet vor belønning. —

Arendalskomfyren

Den ideelle elektriske magasinkomfyr

Patentbeskyttet

Strømbesparende — Praktisk — Solid

Forhandles ved

br. Alb. Frostad

Bekkelaget st.

Telefon 88974

Tricotage
for Damer, Herrer og Barn

Kristiania Tricotage & Garnforretning

Torvg. 10 (Gyda Poulsen) Telef. 13638

Tryksaker

CITY-TRYKKERIET
RAADHUSGATEN 9

TRONDHJEM

Vil De ha noget
delikat til frokost
- hors d'oeuvre -
eller aftensbordet
saa

spør efter

Jaegers

Ready *bakepulver er NORSK
og fremstillet av kun
1ste klasses materialer*

prøvet og anbefalt av norske eksperter.

Se næste spalte!

Telegr.adr.:
„Fisksolem“

Rikstelefon
2459 - 2460

B. SOLEM
TRONDHJEM

Export av alle sorter fersk og saltet fisk.

K. Røed
Lotterikontor
Trondhjem

Telegr.adr. „Nistepølse“

A/S **Pølsefabriken «Ringebu»**,
Gudbrandsdalen,
fabrikerer som specialitet av gudbrandsdalsk
kjøtt og flesk, skinke- og pølsevarer
i europæisk kjendte kvaliteter.

Dyrlægekontrol.

Eget slagteri.

Telefon 99.

Advokat Sam. Johnson

og

O.r.sagf. Th. Øyan

Kristian IV.s gd. 13

Oslo

Ready.

Statens inspektør for skolekjøkkener fru Helga Helgesen, uttaler den 8. februar 1923:

„Jeg har selv prøvet Chr. Christiansen A/S's bakepulver „Ready“ og har ogsaa lat det prøve ved et par skoler og ved statens kursus.

Det er drøit, faller derved billig og kan i enhver henseende hevde sig i konkurrence med utenlandske bakepulvere.“

sagt, at vi, om vi kommer til at staa paa den rette side, vil forbause os over tre ting: at vi ikke ser folk vi trodde sikkert var der, at vi opdager folk vi aldrig trodde vilde komme der, og mest over at vi selv er der.

En saadan *træning* i at se paa vor næste som en broder tror jeg ogsaa vor orden gir os.

Men la os foreløbig ikke strække vor tanke saa langt, en slik vekst sker i det skjulte og henter „kraften fra vort lys det høie“, som det heter i vor aapnings-sang, — og den tar lang tid. Vi behøver ikke at hæve vor tanke endsige vore krav saa høit for at finde opgaver nok. La os stige ned igjen og dvæle litt ved de mere nærliggende maal: Som De vil ha hørt er vor ordens opgave fra begyndelsen av den helt enkle:

Hyggelig samvær.

Gjensidig understøttelse.

Og den opgave foreligger ogsaa idag, om den end litt efter litt har faat et mere idealistisk præg over sig som allerede antydet.

Det er jo klart, at alle mennsker trenger „fred for det spredte spil med livets terning, hvile for trøtte sind fra dagens gjerning“. Og at dette vindes blandt venner er ogsaa alle paa det rene med. — Derfor skal vi ingenlunde undervurdere det selskapelege samvær, især der hvor lyset fra det høie „tænder glød over løfternes land“.

Og det er jo ogsaa klart, at *vil* en ha et hyggelig samvær, saa faar en det. Det behøver ikke at bety, at en opgir sin personlighet, sit livssyn eller sin overbevisning om dette eller hint spørsmål, men selvsagt at man kan anerkjende andres, ja endog at en kan bli overbevist av andres argumenter eller ialfald faa sin synskreds utvidet. — Altsaa paa ny en træning, — en i vor tid høist paakrævet træning i saklig meningsutveksling.

Dermed er vi ogsaa kommen ind paa vor ordens sociale rolle. Det er som sagt ingen godgjørenhetsforening, trods selvsagt en forening som vor efter evne vil hjelpe, hvor hjelp trænges.

Men dens ret til at bestaa ligger ikke der, man behøver ikke at være Odd Fellow for at hjelpe, hvor hjelp trænges, og der er ogsaa anden nød end den materielle, der „kalder høit paa vor kjærlighet“, — som jeg foran allerede har antydet. — Imidlertid er der en anden side av samfundslivet som paakalder sig vor opmerksomhet. Tiden er præget av foreninger for alle formaal, de fleste er kamporganisationer, politiske eller sociale, for opnaaelse av størst mulig materiel vinding, selv om det sker paa andres bekostning.

Derfor er der ogsaa bliit sagt, at jo flere foreninger, sammenslutninger eller organisationer, des mere splittelse, des bitrere strid.

Men ett er ialfald sikkert, vor fredsprækende tid er fuld av ufred, og organisationerne har vist sin magt.

Jeg tviler ikke paa at organisationstanken er god, og at den ogsaa *kan* være berettiget, hvor det gjælder særformaal. Men utnyttes organisationen til ytterste, vil det nok vise sig, at tilslut ingen staa sig paa denne hensynsløse kamp av alle mot alle.

Her har foreninger som vor sin store sociale opgave. — Samholdet har vist sin magt, organisations-tanken vil opstaa av verdensbranden som sammenslutning av alle med et idealistisk livssyn, bygget paa venskap, kjærlighet og sandhet — ikke mindst det sidste. — Det skal vor orden være med at forberede.

Det er imidlertid ikke sikkert, at Odd Fellow ordenen passer for alle — nogen liker sig bedre der, andre

der. — Hovedsaken er at alle med et ideelt livssyn finder hverandre og organiserer sig, saa de gjennom-syrer de fag-, klasse- eller sær sammenslutninger, de ellers tilhører — og hvad der ikke er mindst viktig, at alle broder- og søsterforeningerne siser sig som brødre og søstre *likeoverfor hverandre*.

Vi er saa lykkelige i denne loge at ha baade frimurere og godtemplars og det er gaaet rigtig bra og gir haab om at den ganske jord maa omspændes av en søskenkjæde. Da er der haab om større fordragelighet mellem samfundsklasserne og fred mellem folkene.

Og som træningen og organisationen blir løftet op i et høiere plan, saa vil ogsaa *demokratiet* kunne ledes ind paa det rette spor.

Vor samfundsorden har hittil været bygget paa familien, fra den romerske paterfamilias der hersket med uindskrænket magt og autoritet over sine. — Med den stigende oplysning og de tekniske fremskridt, særlig med samfærdselen, pressens, telefonens og telegrafens utvikling er autoritetstroen paa ingen maate som før. Derfor har den patriarkalske samfundsorden faatt sit grundskudd, og det nytter ikke at dæmme op for en naturlig utvikling, men den *kan ledes* saa den ikke kjører sig fast og ender i kaos eller diktatur.

De som har en fælles far i det høie, de er brødre og søstre. — Derpaa maa samfundsbygningen reises igjen, — Ethvert ordnet samfund maa ha sine styrende og ledende, ellers blir det kaos, og disse maa som Paulus kunne sige „av Guds naade er jeg det jeg er“, ikke av magtsyke, men av trang til evnernes utfoldelse til gagn for alle.

Dette avspeiler sig i vor orden, i vore loger. Inde i logesalen har vi vort ritual, vore ledere med myndighet og respekt. Naar vi møtes utenfor logesalen, er vi brødre, der møtes i gjensidig tillid, til fri tankeutveksling.

Maatte da kultur og disiplin, som er demokratiets grundbetingelser, fra vore søskenforeninger sprede sig ut over og bli en magt i verden. Men fremforalt maatte brorskapstanken vokse sig sterkt i den enkelte „i kraften fra vort lys det høie“.

I dansk O. F. blad læser jeg: „Det norske O. F. blad har trods sit lødige indhold ikke vundet den støtte i det norske broderskab som det fortjener“.

Dette bedrøver mig meget, for er det noget vi trenger her i Norge med de store avstande, saa er det et blad som kan være et binde- og meddelelsesmiddel mellem de forskjellige loger. Vor værdige stor-sire fortjener stor tak for at han har faat startet bladet; og vi maa inderlig haabe at der maa findes andre som har evne og vilje til at fortsætte det fortjenestfulde arbeide han har begyndt som redaktør, saa han kan faa avlastet litt av sit tunge arbeide til ordenens fremme. Hvorfor støtter ikke logene bladet? Hvorfor meddeler de ikke resultatet av sine møter og arbeide i bladet? For os, som bor utenfor logestederne, vilde det være av uvurderlig betydning, om de gjorde det. Som det nu er har vi ikke følelsen av at tilhøre et stort brodersamfund. Jeg har faatt istand en broderforening her, og vi har faat mange medlemmer; men jeg begynder at faa betænkeligheter ved at skaffe fler; for jeg maa desværre tilstaa for mig selv, at jeg kjender altfor litet til ordenens virksomhet her i Norge. Jeg vet ikke hvormange eller hvem der er medlemmer i Norge, eller hvilke loger og foreninger der er (men det gjør je

for Danmarks vedkommende). Jeg vet ikke hvem der er medlemmer av min egen loge, for jeg har ikke faat nogen medlemsfortegnelse; jeg vet ikke hvem der er dens embedsmænd, for jeg har ikke set noget resultat av valgene. Jeg har ikke faat T. p. paa næsten 2 aar. Jeg kjender i det hele tat mer til ordenen i Europa end jeg kjender til den i mit eget land. Hvorfor kan der ikke hvert aar trykkes en medlemsfortegnelse i O.F. bladet, og saa holde den vedlike med anmeldelse av tilgang og avgang? Og hvorfor ikke meddele korte smaa træk fra logerne, festloger, sørgeloger, besøk, o. s. v.? Det vilde uten tvil styrke samholdet og fremme broderaanden!

I V. K. S.

Haakon W. J. Jenssen,
br. nr. 229 av „Norvegia“.

Ja, hvorfor ikke, hvorfor ikke? Kan ikke ogsaa spørgeren selv ha nogen skyld? Red.

Odd-Fellowship

eller

De tre Kjedeleds Broderskap

Efter amerikanske kilder
ved

Br. Ex.-Mester *Hannibal Hansen*.

(Forts. fra nr. 1)

Wildey blev Odd-Fellow i en engelsk loge i 1804. I løpet av tre aar gik han fra de beskedneste til de høieste pladser i logen og fik av brødrene voteret en sølvmedalje som tegn paa anerkjendelse av hans iver og dygtighet. Han dannet saa i en forstad til London en ny loge, blev selvfølgelig straks dens formand, og to gange til blev han valgt til over-mester i løpet av 10 aar. Der foreligger intet om, at han i de 13 aar fra sit 24de til det 37te aar førte noget som helst nyt ind i ordenen. Tvertimot vet vi, at han stod ganske utenfor den reformering, som i aarene 1809 til 1813 gik for sig, og hvis resultat blev Manchester Unity. Han reiste til Amerika uten at kjende noget til det nye og dannet i 1819 Washington-logen paa det gamle grundlag. Det var den før nævnte Henry Jackson, der bragte Manchester Unitys nye ideer til Wildey og Washington-logen.

Wildey var av tarvelig herkomst og hadde faat en temmelig daarlig skolelærdom, enten det nu har været skolens eller elevens skyld. Selv nndertegnet han sig som vognfjærmaker, men av kameraterne kjendtes han bedst under navnet grovsmeden. Han var i besiddelse av en ualmindelig fysisk kraft, saa at han kunde arbeide døgn igjennem uten hvile, og likesaa utholdende var hans deltagelse i selskapeligheten i den tids loger. Han hadde en vakker og bløt stemme, og i hele hans fremtræden var der noget saa hjerteligt og muntert, at det vandt ham alle hjerter hos folk av hans egen klasse. Hans likefremhet og robusthet har derimot nok været ham til hinder hos de mere reserverede overklassefolk, som senere kom ind i ordenen. Man kan merke det i forholdet til den noget forfinede haandverker Mathiot og hos den litterære, velopdragne mand, juristen Ridgeley. Fra Ridgeleys side var det ingenlunde fornem-

hetsfølelse overfor en tarvelig født mand. Ridgeley slutter f. eks. et inderligt, livsvarigt venskap med en ung malersvend, der kommer til ham for at male hans første kontorskilt, og faar ham ind i ordenen, hvor maleren senere blev stor-sire og forøvrig politidirektør i New York. Men det var den djerve likefremhet hos Wildey, der kunde vise sig som brutalitet, den drøie humor, der under et drikkelag kunne gi sig taktløse utslag, der skilte Wildey fra mænd med oppdragelse. Men alle, enten de nu var hans likestilte eller stod over ham i oppdragelse og social henseende, beundret de manden for det rastløse liv, der var utbredt over hele hans person, den utæmmelige viljesenergi, der gjennom og trods nederlag bragte manden til seir, den opofrelse av alt sit eget til ordenens bedste, som det var ham en selvfølge at utvise. Han ga ordenen i dens første dage alle sine penger, og naar de var sluppet op, alt, hvad hans kredit kunde skaffe. Da logerne ved et uheldig tilfælde var blit husvilde, lot han sin familie flytte ut fra sit eget hus for at gi dem plads. Trængte ordenen til et bud, var hans ord straks: „Her er jeg“. Ordenens sak blev hans livsopgave, alt andet, økonomisk eksistens, familie, social stilling, biting.

Foruten Wildeys fysiske utholdenhet og ubændige viljesenergi er der en egenskap til hos ham, som i de tider førte ham til den ledende stilling. Han var en troende, ganske naiv overfor ordenens hemmelige verk. Det simple pasord og haandgrep fra først av var for ham nok til at hæve logearbeidet ut over det dagligdagse, halvt ind i det overnaturliges rammer. Og da ordenens ceremoniel vokset op med grader og symboler, var ingen mere betaget derav end Wildey. Embedsmændenes kroner og kaaper var ikke for ham flitter, men det passende utstyr for det overnaturliges tjenere, og over-mesterens og stor-mesterens hammer og titel tegnene paa høy rang og overordnet myndighet.

(Forts.)

Loge nr. 1 «Norvegia»,

Chr. Augustsgt. 6, Oslo.

Febr.	6.	0	Mars	6.	≡
	13.	0		13.	—
	20.	≡		20.	≡ Instr.foredr.
	27.	≡ og —		27.	0

Loge nr. 3 «Eystein»,

Thomas Angells gate 10 b, Trondhjem.

107.2.6.7 ^{1/2}	≡	V	8 ^{1/2}	=	+ —
107.2.13.7 ^{1/2}	≡	+	—		
107.2.20.7 ^{1/2}	—	+	—		
107.2.27.7 ^{1/2}	0.	T.			

Loge nr. 11 «Veøy», Molde.

10.2	arbeidsmøte	≡
17.2	forfremmelse	= + 2
24.2	—	— + 1
3.3	0 (muligens + 1)	eventuelt F.
10.3	forfremmelse	= + 1

AALESUND

A/s Herreklædefabriken «Fix»

— Etableret 1907. —
Aalesund.
— Disponent N. Astrup Krohn —
Prisbelønnet Jubilæumsutstillingen i Kristiania 1914.

Specialitet:
Finere herrekonfektion.

Rikstelefon 288.

Telegr.adr.: „Fix“.

BRØDR. KRAASBYE A/S

ULDVAREFARIK

ULDTÆPPER, VATTÆPPER
CHEVIOTS, FLONEL m. m.

MAASEIDVAAG pr. AALESUND
Telegrafadr.: KRAASBAS, AALESUND

NORSK FISKEVEGN A/S

Import — Fabrikation — Export
Fiskeriutstyr en gros.

Aalesund

BOMULDSTRAAD — HAMPETRAAD — GARN
NOT — LINSNØRER — FORSYN — ANGLER ETC.
SPORTSFISKEREDSKAPER

STAVANGER

Største lager og utvalg

av alle sorter

norsk og utenlandsk skotøi

En gros **S. S. BREDAL** En detail
STAVANGER

Stavanger Konfektionsfabrik

Finere Herrekonfektion.

Mottar og stoffer til opsyning.

Ingvald Haaland, Stavanger.

Handel og Fabrikvirksomhed.

Etableret 1887.
KOLONIALVARER, SYDFRUGTER, HERMETIK
KRYDDERIER EN GROS
JADAR NÆRINGSMIDDELFABRIK
Landmandsprodukter - Foderstoffer.

Privattelefoner:
Ingvald Haaland 174
Ingar B. Haaland 1425
Lauritz K. Haaland 187k

Telegramadresse:
KOLONIAL
Telefon og Rikstelefon
187 - 2087

OVERRETSSAKFØRER
S. CASPERSEN
HAUGESUND

BERGEN

OVERRETSSAKFØRER
AXEL GJELLESTAD

L. GOLDFARB
HERREEKVIPERING

Altid stort utvalg til lave priser
Dresser, Frakker, Regnkapper m. m. m.

Vaagsalm. 6 - Telefon 4629
Strandgt. 96 - Telefon 4438

Hans Haugland

Aut. mægler

Kg. Oscars gate 34

Specialitet: Eiendomsomsætning
Telefon Kontoret 1331, Privatb. 2877

B. D. S. Speditionsavdeling

Slotsgaten 11, Bergen.

Spedition — Transport — Toldklarering.

Telefon 5444.

Jacob Norseth privat 5942.

A/s VESTLANDSKE STENHUGGERI

Kong Oscarsgate 25

Gravmonumenter — Gravrammer

Godt utvalg

Billige priser